



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Z. Š.**, zastoupeného JUDr. Mgr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **policejní prezident**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2010, č. j. PPR-19730-24/ČJ-2008-99KP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2015, č. j. 6 Ad 3/2011 – 48,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2015, č. j. 6 Ad 3/2011 – 48, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 29. 11. 2010, č. j. PPR-19730-24/ČJ-2008-99KP, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 19.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Mgr. Josefa Kopřivy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ředitel Policie České republiky, správy Severomoravského kraje vydal dne 3. 7. 2008 rozhodnutí ve věcech služebního poměru, č. PSM:3714/ČJ-2008-OP, kterým podle § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) rozhodl, že „podle § 100 odst. 1 zákona neodpovídá Česká republika – Ministerstvo vnitra, prostřednictvím Policie České republiky,

správy Severomoravského kraje Ostrava, za změnu zdravotního stavu spočívající v poškození bederní meziobratlové ploténky L4/5“, k níž mělo u žalobce, vrchního asistenta podpraporčíka, dojít dne 24. 11. 2005 ve Městě Albrechticích při služebním zákroku, kdy při vlečení agresivního pachatele ke služebnímu vozidlu ucítil prudkou bolest v zádech a jen s obtížemi nastoupil do služebního vozidla. Dále bylo rozhodnuto, že „podle § 101 a násl. zákona“ se žalobci neposkytuje náhrada škody.

[2] Rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 1. 12. 2008, č. j. PPR-19730-8/ČJ-2008-99KP, o odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele správy, zrušil Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 27. 9. 2010, č. j. 10 Ca 37/2009 - 29, pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Následně žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím změnil rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně ze dne 3. 7. 2008 tak, že část výroku znějící „podle § 100 odst. 1 zákona neodpovídá Česká republika – Ministerstvo vnitra...“ nahradil slovy „podle § 88 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neodpovídá Česká republika – Ministerstvo vnitra...“ a část výroku znějící „vzhledem k výše uvedenému náhradu škody podle § 101 a násl. zákona neposkytují“ byla nahrazena slovy „vzhledem k výše uvedenému náhradu škody dle § 91 a násl. zákona č. 186/1992 Sb. neposkytují“. Ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u městského soudu. Namítal zejména nerespektování závazného právního názoru vysloveného v předchozím zrušujícím rozsudku městského soudu a dále nesprávnost úvahy žalovaného týkající se příčinné souvislosti úrazového děje a následného poškození zdraví.

II. Právní názor městského soudu

[5] Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K námitce nerespektování závazného právního názoru vysloveného v předchozím zrušujícím rozsudku zdůraznil, že se tehdy nezabýval předchozím rozhodnutím žalovaného věcně, neboť shledal, že je nepřezkoumatelné, protože se žalovaný dostatečně nevypořádal se všemi podklady, konkrétně s posudkem MUDr. S. Zavázal žalovaného, aby absenci tohoto hodnocení v novém rozhodnutí odstranil, a pokud k takovému hodnocení bude zapotřebí odborných znalostí, aby vyžádal doplňující posudek prof. Urbánka, popř. doplňující stanovisko MUDr. S., případně aby pořídil revizní znalecký posudek. Tento názor žalovaný respektoval. Vyžádal si doplňující znalecký posudek prof. Urbánka, který dostatečně a přesvědčivě identifikoval důvody odlišnosti jeho hodnocení. Pokud žalovaný takový závěr do svého rozhodnutí převzal, jednal v souladu se závazným právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku městského soudu.

[6] K námitce nesprávnosti závěru žalovaného o příčinné souvislosti úrazového děje a následného poškození zdraví uvedl, že podle § 88 zákona č. 186/1992 Sb. odpovídá policie za škodu vzniklou při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním k poškození policisty na zdraví nebo k jeho smrti. Pojem služebního úrazu však zákon nedefinuje, praxe i judikatura vychází ze závěrů civilní judikatury k pojmu pracovní úraz. Otázka

příčinné souvislosti je primárně odborná a vyslovoval se k ní posudek prof. Urbánka. I zde je proto spornou otázkou úplnost a přesvědčivost tohoto posudku co se týče závěru o rozhodující příčině poškození žalobcova zdraví. K posouzení této otázky vyšel soud z judikatury k pojmu pracovní úraz, konkrétně z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2008, sp. zn. 21 Cdo 3899/2007. Z definice pracovního úrazu považoval soud za podstatné, zda popsáný děj byl dějem úrazovým (krátkodobé, náhlé a násilné působení zevních vlivů) a zda jeho mechanismus byl rozhodující příčinou změny zdravotního stavu. Je-li totiž jako úrazový děj judikaturou definována „*událost, která vyvolá u postiženého subjektivní potíže, které mu nedovolují pokračovat v obvyklé práci nebo jen s určitými potížemi, nebo jej dokonce z práce vyřazují*“, rozhodujícím znakem služebního úrazu je i příčinná souvislost mezi úrazovým dějem a vzniklým poškozením zdraví. Znalec v posudku obsáhle vysvětlil mechanismus vzniku výhřezu meziobratlové ploténky jako postupný děj spočívající v dlouhodobé traumatizaci těla této ploténky, vzniku postupných degenerativních změn, které následně ve svém souhrnu i při nahodilé, neúrazové události vyústí dříve či později v tento výhřez. Odkázal na konkrétní nálezy týkající se zdravotního stavu žalobce před úrazovým dějem a interpretoval je jako doklady takového dlouhodobého poškození páteře, přičemž žalobce proti tomuto závěru nebrojil. Tyto podle soudu přesvědčivé závěry nelze zpochybnit pouze poukazem na to, že judikatura nevylučuje, aby byl jako pracovní úraz posouzen i děj navazující na určitou predispozici poškozeného. Soud proto dospěl k závěru o úplnosti a přesvědčivosti závěrů v posudku prof. Urbánka. Opřel-li o něj žalovaný své rozhodnutí, vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a dospěl k přiléhavým právním závěrům.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Ač městský soud v dřívějším rozsudku přímo uložil žalovanému jen to, aby si vyžádal doplňující posudek prof. Urbánka, a pouze doporučil vyžádat si doplňující stanovisko MUDr. S., popř. revizní posudek, podle stěžovatele ze zásady objektivnosti řízení ve věcech služebního poměru plyne, že v případě zásadního rozporu obou posudků neměla být situace řešena pouze vyžádáním doplnění posudku, který byl pro účastníka nepříznivý. Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru je služební funkcionář pro zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí, povinen opatřit si důkazy svědčící ve prospěch i neprospěch účastníka. Žalovaný tak záměrně neučinil a dal prostor k vysvětlení stanoviska výlučně prof. Urbánkovi. Ostatně již v předchozím řízení se žalovaný snažil stanovisko MUDr. S. znevěrohodnit a vyloučit z řízení jeho posudek z důvodu, že se nejedná o posudek znalecký. Motivace k takové snaze je nasnadě a žalovaný ji potvrdil tím, že MUDr. S. neoslovil, byť mu to soud doporučil.

[9] Dále stěžovatel nesouhlasí se závěrem znalce a potažmo i žalovaného, podle nichž rozhodující příčinou poškození zdraví nebyl úrazový děj, ale předchozí obecné

onemocnění. Tvrzení, že před úrazem došlo k několikáté recidivě, však podle stěžovatele není podloženo předcházejícími lékařskými zprávami, CT vyšetřením, rentgenovými snímky apod. Bolesti zad, které byly důvodem neschopnosti ke službě před úrazem, mohly mít i jiný původ jako bolest svalů, nachlazení ledvin atd. Při předchozích neschopnostech nebyl léčen, což by v případě „*předchozí degenerace meziobratlové ploténky, v jejímž vazivovém prstenci (již dříve) vznikne radiální trhlinka*“, bylo nezbytné a stěžovatel by musel být v rámci lékařské prohlídky posouzen jako zdravotně nezpůsobilý nebo by mu byla stanovena zdravotní omezení pro výkon služby. Před úrazem rovněž neměl problémy s bolestí zad, od níž by bolest šla až do levé nohy. O tom není v předchozí dokumentaci žádný záznam, neboť bolestmi nohy trpí stěžovatel až od úrazu.

[10] K tvrzením ve znaleckém posudku, že k poškození ploténky by dříve či později došlo i drobnou fyzickou aktivitou a že z CT snímku po úrazu je zřejmá hrozba nového výhřezu, stěžovatel uvádí, že v roce 2008 byl propuštěn ze služebního poměru ze zdravotních důvodů a začal pracovat jako soukromý zemědělec. Ač je fyzické zatížení několikrát větší, než při výkonu služby u policie, žádný jiný nový zdravotní problém neměl.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ztotožňuje s posouzením věci městským soudem a odkazuje na jeho odůvodnění. Na základě právního názoru městského soudu v dřívějším rozsudku požádal prof. Urbánka o vypracování doplňujícího znaleckého posudku, v němž se vyjádřil k posudku MUDr. S. a odpověděl na otázku, zda byl úrazový děj způsobilý vyvolat svým mechanismem poškození zdraví a určil poměr úrazové složky ke stupni chorobných změn. V řízení ve věcech služebního poměru byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Vycházel při tom z odborného lékařského posouzení, přičemž znalecký posudek splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti., vypořádává se se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posouzení zdravotního stavu na základě zdravotnické dokumentace považoval žalovaný za objektivní a neshledal důvody k dalšímu znaleckému zkoumání. Stěžovatel byl s doplněním znaleckého posudku seznámen a poučen o možnosti využití práv podle § 174 zákona o služebním poměru, námitky však neuplatnil. V kasační stížnosti stěžovatel neuvádí konkrétní argumenty, které by zpochybňovaly doplňující znalecký posudek. Vzhledem k výše uvedenému navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávnosti postupu žalovaného, který poté, co mu byla věc vrácena městským soudem k dalšímu řízení, vyzval k doplnění posudku pouze soudního znalce, jehož posudek byl pro stěžovatele nepříznivý.

[15] Podle § 180 odst. 1 služebního zákona je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.

[16] Podle § 180 odst. 2 služebního zákona je důkazem vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořázená dokumentace skutkového děje.

[17] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že zatímco standardně – tj. při odškodňování pracovních úrazů vzniklých v pracovním poměru – probíhá v případě sporu civilní řízení, tak pro úrazy ve služebním poměru je zákonným procesem pro uplatnění nároku na odškodnění správní řízení. Každý z těchto procesů je však ovládán jinými zásadami, které se promítají do způsobu vedení řízení, včetně dokazování. Obecně řečeno, civilní řízení soudní je ovládáno zásadou formální pravdy, čemuž odpovídá zásada projednací, podle níž je skutkový stav zjišťován v rozsahu účastníky tvrzeném a pomocí důkazů účastníky označených. Neunesení břemene tvrzení či břemene důkazního znamená pro účastníka zpravidla neúspěch ve věci. Správní řízení je naproti tomu ovládáno zásadou materiální pravdy, čemuž odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Účastník řízení je povinen poskytovat k naplnění tohoto cíle součinnost. V daném případě je tedy na rozhodujícím služebním funkcionáři, aby zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti; žadatel o odškodnění má pak procesní práva a povinnosti uložené mu zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2011, č. j. 3 Ads 132/2010 - 5).

[18] Soud ze spisu zjistil následující relevantní skutečnosti:

[19] Přípisem zdravotnického ústavu Policie ČR, správy Severomoravského kraje ze dne 7. 5. 2008, byl soudní znalec prof. Urbánek požádán, aby vypracoval znalecký posudek ve věci poškození zdraví stěžovatele a zodpověděl, mj. na otázku zda u stěžovatele nastal dne 24. 11. 2005 úraz, a pokud ano, aby vypracoval posudek o bolestném. Podle posudku ze dne 23. 5. 2008 u stěžovatele nedošlo k úrazu, ale k recidivě poškození bederní meziobratlové ploténky.

[20] Dalším podkladem pro rozhodnutí byl posudek o bolestném a o ztížení společenského uplatnění ze dne 31. 3. 2008, vypracovaný posudkovým lékařem MUDr. B. S. Podle lékaře se u stěžovatele jedná o poúrazovou herniaci disku L4/5 v důsledku služebního zákroku dne 24. 11. 2005. Lékař dále uvedl, že si zajistil „kompletní zdravotní kartu pacienta“, aby vyloučil předchozí onemocnění bederní páteře a tedy to, že se jednalo jen o zhoršení zdravotního stavu u onemocnění, které již existovalo před 24. 11. 2005. Taková situace by podle něj zcela změnila náhled na onemocnění.

[21] Žalovaný v prvním rozhodnutí ze dne 1. 12. 2008 vycházel ze znaleckého posudku prof. Urbánka a k posudku MUDr. S. uvedl, že se nejedná o posudek znalecký. Poté, co bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2008 zrušeno městským soudem pro nepřezkoumatelnost, žalovaný dne 5. 10. 2010 požádal prof. Urbánka o vypracování doplňujícího znaleckého posudku, v němž by se vyjádřil k posudku MUDr. S. ze dne

31. 3. 2008 a vysvětlil protichůdné hodnocení, a dále aby v návaznosti na zrušující rozsudek městského soudu zodpověděl, zda byl úrazový děj způsobilý vyvolat svým mechanismem poškození zdraví, a konečně aby určil poměr vlivu úrazové složky a stupně chorobných změn na poškození zdraví.

[22] Tyto závěry znalce převzal do svého rozhodnutí žalovaný, který opětovně dospěl k závěru, že u stěžovatele dne 24. 11. 2005 nedošlo k služebnímu úrazu, ale k recidivě diskogenního lumbaga. K námitce, že při rozhodování nebyl brán v potaz posudek MUDr. S., opětovně zdůraznil, že nejde o posudek znalecký. Dále citoval závěry prof. Urbánka, že MUDr. S. přehlédl ve zdravotní knížce údaje o předchozích atacích obecného onemocnění páteře. Žalovaný závěrem označil posudek MUDr. S. za neúplný, málo podrobný a nevyčázející ze všech podkladů v dané věci.

[23] Ač postup žalovaného, který požádal o doplnění znaleckého posudku lékaře, jehož předchozí závěry byly pro stěžovatele nepříznivé, nebyl v přímém rozporu se závazným právním názorem obsaženým v dřívějším rozsudku městského soudu, podle Nejvyššího správního soudu se jednalo o postup nesprávný.

[24] Základem zákonného a věcně správného rozhodnutí správního orgánu musí být zjištění skutkového stavu, tedy relevantních skutkových okolností, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Není-li správní orgán schopen nebo oprávněn učinit si některá skutková zjištění sám a povolá-li za tím účelem znalce, musí být mimořádný důraz kladem na procesní stránku opatření a provedení těchto důkazů. Při vyjasňování rozporů mezi více důkazy, z nichž alespoň jeden je znaleckým posudkem, nelze opomenout, že autor znaleckého posudku může mít tendenci hájit správnost závěrů v jím vypracovaném posudku a lze proto důvodně pochybovat o jeho objektivitě. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 168/2014 - 27).

[25] Pro řádné objasnění věci a naplnění zásady materiální pravdy bylo proto namístě vyzvat k vyjádření, nebo vyslechnout oba lékaře, autory původních podkladů pro rozhodnutí, případně opatřit revizní posudek vypracovaný třetí osobou. Není možné pokoušet se objasnit rozdíly pouze vyjádřením původního znalce, jehož posudek byl pro stěžovatele nepříznivý. Jakkoli se v posuzované věci může jako logické jevit jeho odůvodnění rozporů neúplnými podklady, na jejichž základě svůj posudek zpracoval posudkový lékař, nelze se s tímto objasněním rozporů spokojit. Tím spíš, shodli-li se oba lékaři právě v závěru, že pro posouzení věci je zásadní otázka, zda stěžovatel trpěl předchozím degenerativním onemocněním páteře.

[26] Doplnění dokazování vyjádřením obou autorů původních posudků, ať písemným či ústním, by nebylo v rozporu ani se zásadou volného hodnocení důkazů, neboť hodnotit lze teprve řádně opatřené a provedené důkazy, ani se zásadou procesní ekonomie, protože obě vyjádření bylo možno opatřit současně.

[27] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žalovaný při svém rozhodování nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy ovládající řízení ve věcech služebního poměru, resp. s výše citovaným § 180 odst. 1 služebního zákona. Rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

[28] Vzhledem ke zjištěné vadě v dokazování skutkového stavu se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat námitkou stěžovatele týkající se právního posouzení příčiny zhoršení zdravotního stavu. Právě pro takové posouzení totiž musí být nejprve bez důvodných pochybností a procesně řádně zjištěn skutkový stav.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[29] S ohledem na shora uvedené rozhodl Nejvyšší správní soud o zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Dospěje-li Nejvyšší správní soud k závěru o důvodnosti kasační stížnosti, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského soudu a již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76, a § 78 se použijí přiměřeně [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Pravomoc k současnému zrušení rozhodnutí správního orgánu přitom není vázána na návrh stěžovatele; je to kasační soud, který zváží, zda je namístě pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu.

[30] V daném případě jsou dány důvody k postupu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Žalovaný zatížil své rozhodnutí procesní vadou, která měla vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Podle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. budou správní orgány při dalším rozhodování ve věci vázány právním názorem Nejvyššího správního soudu (k možnosti obdobného postupu srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 As 78/2012 – 35, či rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 67/2013 - 42).

[31] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí žalovaného podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení stěžovatele v tomto případě tvoří soudní poplatky, odměna jeho zástupce a hotové výdaje. Na soudních poplatcích stěžovatel zaplatil celkově 7.000 Kč (podání žaloby, podání kasační stížnosti). Výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění od 1. 1. 2013]. Soud proto stěžovateli přiznal částku 9.300 Kč za tři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, účasti při jednání před soudem a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a), g a d) advokátního tarifu]. Ke třem úkonům právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce stěžovatele ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj. celkem částku 900 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem DPH, a proto mu náleží odměna navýšená o 21% (§ 14 advokátního tarifu). Výše takto vypočtené odměny činí 12.342 Kč. Celkem tedy stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení před správními soudy ve výši 19.342 Kč. Tuto částku je žalovaný

povinen zaplatit stěžovateli na účet advokáta JUDr. Mgr. Josefa Kopřivy do 30 dnů od právní moci rozsudku.

[32] Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřiznal náklady za převzetí věci v řízení o kasační stížnosti, protože ze spisu vyplývá, že JUDr. Mgr. Josef Kopřiva stěžovatele zastupoval již v řízení před městským soudem. Nepřebíral proto novou věc, která by vyžadovala její přípravu za účelem seznámení se s ní.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2016

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu